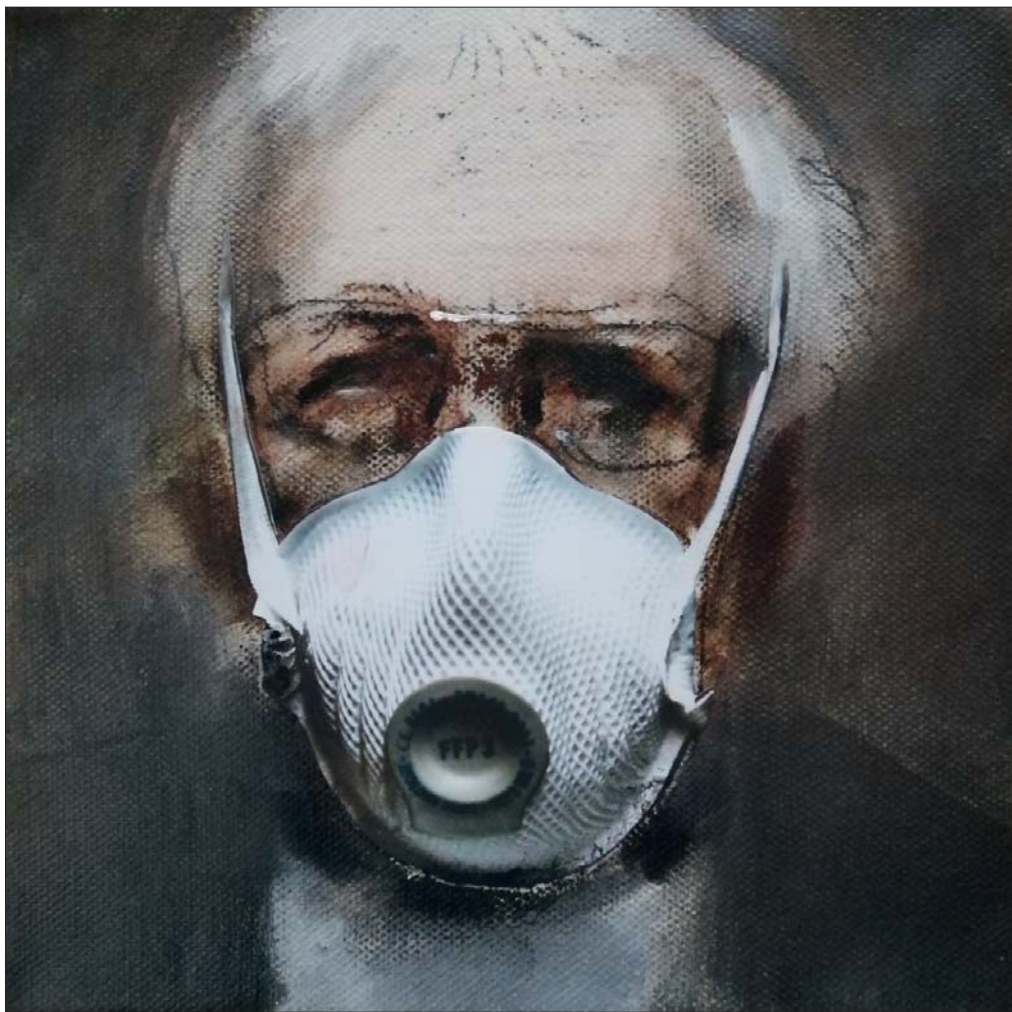

Kijelölés, törlés

VÁRKONYI JUDIT

GYÉMÁNT LÁSZLÓ ÖNARCKÉPE

Októberben egy napra váratlanul visszajött a nyár. De annyira, hogy az emberek eldobták a kabátokat, atlétára vetkőztek, és ellepték a parkokat meg a Balatont. A magam részéről otthon dekkoltam a kanapén. Írni akartam. De az égvilágon semmi nem jutott az eszembe. Persze ez így nem pontosan igaz, hiszen számtalan asszociáció kö-

zött tobzódott a fantáziám a hamis-valódi fogalomkörben, viszont csak egy dologra jutottam: hogy híján vagyok a valódi ihletnek. Valami olyan érzésnek, ami pillanatok alatt kiránt az emberből egy tárcát, valamely fékezhetetlen mondanivaló, ami kikíváncozik. Hamisság, hazugság, hitvány emberi minőség, harag és diplomáciai érzék, családi

és szerelmi kapcsolatok megannyi árnyalata, felszín és mélység, Insta-világ, műanyag cicik és szilikonszájak, műkajak, krumpli-püré- és lángospor... Számtalan irányba indulhattam volna és olyan könnyű megoldás lett volna bármelyik. Hiszen bármerre nézünk, manapság szinte semmi nem az körülötünk, aminek látszik.

Hosszú sétára indultam, abban bízva, hogy majd megszólal bennem a szöveg – ahogyan szokott. Általában úgy működik az agyam, hogy meghalok valamit belül, azután legépelem. Hosszas bóklászásom alatt ezúttal semmi sem történt, csak a napfény melengetett jótékonyan. Ismét ott ültem a kanapén, újra és újra néhány bizonytalan mondatkezdeményt törölgetve. Csak egyetlen dolog látszott biztosnak: a csend, ami ősszel belém költözik. És azon a napon, a pillanatnyi látszatnyárban nem lehetett kétségem afelől, hogy bennem már valódi ősz van. Kétezerhúsz ősze azonban rosszabb és csendesebb lesz, mint bármelyik őszöm eddig. Már odalett az esti fény, ahogy szokott. De idén ezzel együtt nagyjából minden odalesz, amit szerettünk. Az óvatosabbak számára legalábbis odalesz. És én nagyon óvatos vagyok. Okkal. Van kórházi emléktáram. Így aztán tavasz óta lassacskán lemondtam sok-sok találkozásról, mozi-ról, színházról. Maszk mögött, másfél méterre van tőlem a saját életem...

Odahagyva régi dolgainkat immár egy másik világ felé tartunk. Jelenleg csak az ábránd hamis: hogy gyorsan elfelejtjük ezt az időszakot. S ekkor az emberre hirtelen ráront az ihlet: novellák egész sora törekszik fel bennem, unokáik után sóvárgó nagyszülőkről, anyjukat féltő fiakról, lakásokba bújó emberiségről. Hogy szerettük a virtuális világot, milyen örömmel kavargunk benne hosszú évek óta... S most, hogy csak ez maradt? Mennyire hiányzik minden, ami valódi. ❀